

ŁO ZADUDRANEJ ZUZIE.

Witóm piyknie!

Nie downo my mieli to babski świynto. Tóz muszym też cosi ło tych paniczkach połopowiadać. Baby sie dzielóm na dobre i złe, na zadudrane i aniołki. Jo chcym wóm łopowiedzieć ło takij zadudranej Zuzie, kiero to sama mieszkała w chałpie kole stawów. Łojcowie ji wczas połumiyrali, a łóna sama została na tym świecie. Przocieli żodnych ni miała, a sómsiedzi jóm z daleka łomijali, bo kiery by takigo zadudrańca zdzierzoł. Jak ni miała z kim, to sie z chodnikym wadziła. Downi tego łubezpieczynio, jako dzisio, nie było, tóz koždy za życie szporowoł na tyn swój pogrzyb. Zuza też jakisikej tyn grosz miała łodłożony. Uznała, że kupi se za żywota trumne i jak uznała, tak zrobiła. Jednego dnia przed chałpóm stanył furmón, a na wozie mioł trumne. Pumóg Zuzie skludzić jóm do chałpy, łóna sie z nim sporzóndziła jak trzeja. Kie jyny łodjechoł, Zuzie strzełiło do głowy, coby se lygnóc do tej trumny, a podziwać się, jak też to bydzie po śmierci w ni wyglónać. Wziyła dwa sztokerla, postawiła na nich trumne, z boku zaświyciła świyczki, łoblykła sie na czorno, a na ścianie powiesiła zdradło, coby mógła widzieć, jako też to bydzie wyglónać.

Jak to wszystko miała narychtowane, wlazła se do tej trumny i rynce złożyła, zoglónała do zdradła, czy piyknie wyglóno. Zapómniała se jednak dwyrze zaryglować, a tu wóm przyszeł kuminiorz kumin wymiatać. Wlazuje do izby, jeszcze nie zdónzył powiedzić pozdrowiynio, a tu widzi trumne z nieboszczykym, kiery siado. Trzasnył dwyrzami i łuciyk z chałpy wiela sił w nogach. Zuza zaś sie wylynkała, że to diabeł po nióm przyszeł, tóz wyskoczyła z chałpy do pola. Jak jóm kuminiorz łuwidzioł, to jeszcze gibcej łuciekoł. A szeł wóm prawie Jyndrys Cholewa, stary pacholek łod Brandysów. Kie go jyny Zuza łuwidziła, chyciła go dwiema rynkami za kark, a trzepała sie jak listek na wietrze i wszystko mu łopowiedziła, jak jóm diabeł chcioł wzióń.

Jyndrys zaś przeca widzioł, że to nie żodyn diabeł jyny kuminiorz, kierego widzioł, jak z chałpy łuciekoł. Zuzie jednak nic nie prawił, niech se myśli, jako chce, ale stało się cosikej, na co by nigdy stary Jyndrys Cholewa nie rachowoł. Zuza wziyła go do swoji chałpy, łón sie wymowioł, nie chcioł is, bo boł sie Zuzy. Jednak, co mioł robić, kie go tak piyknie pytała, wloz i pumóg Zuzie trumne na góre wyniys. Potym łóna kosała se mu siednóc za stół i tym co jyny w chałpie miała go gościła, a na łostatku przyniósła z piywnicy flaszke wina i tak se popijali. Jyndrys zaś pomiarkowoł, że przeca ta zadudrano Zuza ni ma tako zło, jako ludzie godajóm. Kiej se zaś spómniol, że trzeja już mu is do chałpy, bo tam robota u gazdy na niego czako, Zuzka zaczyła go pytać, coby u ni został, bo sie łokropnie boji, że tyn diabeł zaś przydzie po nióm.

- Podziwej sie Jyndrysku, jo je sama tu na chałpie, tyś je też sóm na tym świecie, łu mie byś był gazdóm, a u Brandysów żeś je za pacholka.

Jyndrys zaczył rozmyślać nad tym co mu to Zuza nagodała. Choć sie ji kapke boł, powiedzioł, roz kozie śmierć. Zostoł, chocioż Zuza była łod niego dwacet roków starszo, to byście lepszego małżeństwa nie naszli. Ludzie już chałpy nad stawym nie łomijali, ale radzi do ni zaglónnali, bo tam Jyndrys i Zuzka sómsiadóm w niejednej starości pumógli. Ludzie sie dziwali, jak to jedyn drugigo szanuje i na sercach sie im zaroz lepij robiło. Kie zaś po rokach Zuzka zawrzyła łoczy, to Jyndrys zrobił ji szumny pogrzyb z muzykóm, a trumne dymbowóm porzóndnóm kupił - dyć se na to zasłużyła. Zaś tóm, co jóm Zuzka kiesi przed rokami kupiła, chroboki zesrótowały. Ludzi na pogrzyb tak sie naschodziło jakby jakóm grofke chowali, bo łod kiedy Zuzka była z Jyndrysym wszyscy radzi jóm mieli i żodyn by na nióm złego słowa nie powiedziol.

Tóz kamraci moji mili, jakby wóm sie tak zdało, że mocie babe zadudranóm, to jyno postroszcie jóm kuminiorzym, a godóm wóm, bydzie dobro, a miło jak ta Zuzka łod stawów.